

Principperne i Kommissionsbetænkningens Flertalsindstilling eller den Indstilling, hvori han deltog, men det er ham magtpaaliggende at give Forsamlingen det Indtryk, at dette Forslag og denne Betænkning, som han har underskrevet, først og fremmest handler om Invaliditetsforsikring og ikke om Alderdomsforsikring — han brugte endogsaa det meget stærke Udtryk, at der ikke stod en Stavelse om Alderdomsforsikring i Forslaget. For saa vidt det ærede Medlem tager Forslagets Ordlyd, saa findes Ordet „Alderdomsforsikring“ ikke nævnt med en Stavelse, men hvis det ærede Medlem tænker paa Forslaget og den Motivering, hvormed han fremsatte det, som Helhed, er det ikke rigtigt, hvilket jeg skal tillade mig ganske kort at belyse.

I Invaliditets- og Alderdomsforsikringskommissionens Betænkning, Side 78, VI, findes en lang, udførlig og interessant Udtalelse af Flertallet af Kommissionens Medlemmer, i hvilket der af nuværende Rigsdagsmedlemmer, tilhørende Partiet Venstre, fandtes R. Andersen, Frandsen, Jensen-Sønderup og Sandbæk. Disse skildrer, hvorledes deres Arbejde har været, hvad der har dannet Udgangspunktet for det, og til hvilket Resultat de er kommet. De nævner, at Opgaven er „at undersøge og overveje Spørgsmaalet om Oprettelse af en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring“, og de peger paa, at man finder det ønskeligt at gaa over til det Princip, som er blevet fastslaaet ved de to Love om Sygekasser og Arbejdsløsheds-kasser, der indeholder et nyt og efter Flertallets Mening „heldigt Grundlag for den fremtidige Udvikling, naar Talen er om offentlig Forsorg“. Disse to Love sættes altsaa i Mod-sætning til den gældende Alderdomsunderstøttelseslov som Grundlag for den fremtidige Udvikling, naar Talen er om offentlig Forsorg. Om denne Udtalelse er de nævnte Medlemmer fælles med visse af de konservative Medlemmer. De polemiserer meget stærkt mod Grundlaget for Alderdomsunderstøttelsesloven, nemlig den vederlagsfrie Understøttelse, idet de siger, at „en Lovgivning, der hjemler Adgang til Understøttelse af det offentlige endogsaa uden Tab af borgerlige Rettigheder, selv om den paagældende ikke ved økonomiske Ofre selv har bidraget til at sikre sig Hjælp, let kan virke demoraliserende paa Befolkningen, idet en saadan Ordning slapper Villien til at hjælpe sig selv og svækker den personlige Ansvarfølelse“. Det er et meget haardt Angreb paa Alderdomsunderstøttelseslovgivningens

Princip: vederlagsfri Understøttelse. Efter at have opholdt sig ved den mere etiske Side af Sagen gaar de saa over til den lige saa, ja, maaske mere vigtige Side af Sagen, nemlig den økonomiske, og der henviser de til, at de stigende Beløb til Alderdomsunderstøttelserne har medført, at der fra de samvirkende Sogneraadsforeninger er sket Henvendelse til Lovgivningsmagten om „at tage op til Overvejelse en Ordning, hvilende paa Forsikring“, og det udtales, at „det er Flertallets Opfattelse, at en blot Udvidelse af vor Forsørgelseslovgivning vil betyde en stærkt stigende yderligere Forøgelse af den i Forvejen tunge Byrde“. Efter saaledes at have undergraved den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslovgivning med etiske og økonomiske Grunde kommer de ind paa en Omtale af deres eget Forslag og skriver saaledes: „I det nedenfor med A betegnede Forslag til Lov om Invaliditetsrente stiller de nævnte Medlemmer af Flertallet Forslag om, at der indføres tvungen Forsikring mod Alderdom og Invaliditet, idet det paalægges Borgerne fra en vis Alder at forsikre sig mod Følgerne af indtrædende Arbejdsudygtighed“. Da det ærede Medlem havde Ordet for en kort Replik til mig, henviste han til Lovforslagets Titel og sagde: Det hedder ikke Forslag til Lov om Alderdomsunderstøttelse, men Forslag til Lov om Invaliditetsrente. I Bemærkningerne siger det ærede Medlem og hans Meningsfæller imidlertid udtrykkelig, at dette Forslag om en Invaliditetsrente er et Forslag om tvungen Forsikring mod Alderdom og Invaliditet. Dette udvikles gentagne Gange videre i hele Forslaget, og det er derfor aldeles ugørligt at bestride, at hvad man fra Forslagsstillerens Side den Gang tænkte sig, var netop at naa til en Forsikring mod Alderdom. Hvis ærede Medlemmer, som har Lyst til yderligere at komme ind paa dette Spørgsmaal, vil læse de Bemærkninger, som udtrykkelig er afgivne udelukkende af Vestres Kommissionsmedlemmer med de Embedsmænd, som gav deres Tilslutning til denne Indstilling — de findes Side 83, VII —, vil man der finde akkurat samme Betragtning gjort gældende.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup), overfor hvem jeg gjorde gældende, at det var galt at ville opgive vor Alderdomsforsørgelseslovgivning, at det var af stor Vigtighed at bevare den, og hvem jeg henviste til, at denne Lovgivning havde været Forbillede for Lovgivning andetsteds, vilde bestride, at hvad jeg herom havde sagt, i og for sig kunde siges